

Mor als 53 anys l'actriu tarragonina Mercè Anglès, cofundadora de Q-ars Teatre i impulsora de la Sala Artenbrut

Una vida per al teatre

Redacció
BARCELONA

L'actriu Mercè Anglès, cofundadora de la companyia Q-ars Teatre, va morir ahir als 53 anys com a conseqüència d'un càncer que l'havia mantingut últimament apartada dels escenaris, però no del teatre. A l'últim espectacle de la companyia, *L'alè de vida*, de David Hare, Anglès ja no actuava, però feia d'ajudant de direcció de Magda Puyo.

Mercè Anglès va estudiar dramaturgia a l'antiga EMAT, l'Escola Municipal d'Art Dramàtic de Tarragona, i es va iniciar en el teatre a la ciutat participant en muntatges escènics de la companyia Tro-

no. Com a actriu va treballar al llarg de tres dècades amb directors com Calixto Bieito, Lluïsa Cunillé, Sergi Belbel, Carme Portaceli, Magda Puyo, Oriol Broggi, Lurdes Barba o Ricard Salvat.

L'any 1993 va impulsar la creació de la Sala Artenbrut, situada al carrer Perill de Gràcia, que va tan-

L'Ajuntament de Tarragona preveu dedicar properament un homenatge a l'actriu

car les portes a principi de 2005.

El 2002 va fundar Q-ars Teatre al costat de l'actriu Anna Güell. La companyia, amb vocació d'oferir clàssics de protagonisme femení amb una dramaturgia contemporània, signava cada any una producció pròpia. La companyia ha estrenat a les sales més importants del país. *Fedra* a la Sala Beckett el 2011, *Electra* al TNC el 2010 (amb Clara Segura i Mar Uldemolins), en són alguns exemples.

L'últim espectacle que va estrenar Anglès va ser *Invocació*, dirigida per Rafael Duran, a la Sala Atrium el setembre passat. El seu amor pel teatre era incondicional. Prova d'això,

Mercè Anglès, en una foto del TNC, on havia actuat en més d'una ocasió ■ DAVID RUANO

pocs dies després de morir el seu company, Miquel Lumbierres, director de la Fundació Romera, el juliol del 2006, va estrenar una adaptació lliure d'*El mercader de Venècia*, de Shakespeare, a la BC.

Mercè Anglès havia treballat també en sèries televisives com *Estació d'enllaç*, *Laberint d'ombres* o *La Riera*.

L'Ajuntament de Tarragona va emetre ahir un comunicat en què lamentava la mort d'Anglès. Fonts consistorials afirmen que preveuen organitzar un homenatge a l'actriu, que sempre va estar molt vinculada amb la ciutat.

Avui a les 10 del matí, al tanatori de la ciutat, tindrà lloc el funeral per acomiadar l'actriu. ■

LITERATURA El Lull impulsa les traduccions al suec i al danès

El primer semestre de l'any s'han publicat una quinzena de títols traduïts a diferents llengües amb el suport de l'Institut Ramon Llull. Destaquen les traduccions al suec i al danès, que responen a la importància estratègica dels països nòrdics, que tindrà el seu punt àlgid el proper mes de setembre a la Fira del Llibre de Göteborg, que dedicarà una atenció especial a Catalunya amb el suport del Lull. D'altra banda, també es manté el ritme de traduccions de clàssics catalans a l'anglès, amb publicacions com ara *El quadern gris*, de Josep Pla, i *K.L. Reich*, de Joaquim Amat-Piniella. ■ REDACCIÓ

ARQUEOLOGIA Descobren una tomba de l'època d'Alexandre el Gran

Un grup d'arqueòlegs ha descobert a la regió de Macedònia, al nord de Grècia, una tomba antiga en molt bon estat de conservació, que data de l'època en què va morir Alexandre el Gran, encara que encara es desconeix qui hi està enterrat. El monument, situat a l'antiga ciutat d'Amfípolis, és un monticle de 30 metres d'alt d'entre el 325 i el 300 aC, que està envoltat per un mur circular de marbre de 497 metres. ■ AGENCIES

Mirador

Joan Cavallé

Mercè Anglès, no t'oblidem

Ara deuen fer 32 anys vaig assistir a una representació al Teatre Auditori del Camp de Mart, de Tarragona, de l'obra *Comèdia famosa de la gloriosa Santa Bàrbara*, de Francesc Vicent Garcia, Rector de Vallfogona. Dirigia el muntatge el llavors director de l'Escola Municipal d'Art Dramàtic, Josep Anton Codina. El personatge principal l'interpretava una jove alumna que es deia Mercè Anglès. Va ser per la coincidència d'aquests tres elements (obra, direcció i interpretació) que en aquell mateix moment vaig decidir inscriure'm a l'escola. Allà vaig conèixer la Mercè, amb qui de seguida vaig nuar una estreta amistat que, passant per Avinyó, Tàrraga i París, culminava uns anys després, el 1990, amb l'estrena, junts, d'*El telèfon*, a la Sala Beckett.

Imatge de l'espectacle 'Rive gauche', amb Mercè Anglès, a la Sala Muntaner de Barcelona la temporada 2010/11 ■ ISAÍAS FANLO

Després, cadascú emprendria el seu camí, no exempt de contactes i complicitats. Durant aquells primers anys la Mercè s'havia convertit en un nom cab-

dal del teatre que es feia a Tarragona (EMAD, Companyia La Moderna, Companyia Trono). Després, millorada la seva formació, passant, per exemple, per les

mans de Jerzy Grotowski, a Pontedera (Itàlia), i ja esdevinguda actriu professional, tornaria a la seva ciutat quan se li requeriria. Per exemple, en l'espectacle inaugural del Teatre Tarragona. Ara, la Mercè ens ha deixat. I no puc fer altra cosa que recordar tots els bons moments que hem viscut amb ella, com a amiga, com a actriu i com a emprenedora.

El punt en què tot conflua era la seva vitalitat, que es traduïa en obstinació quan creia que una cosa havia de fer-se. Només així es pot entendre que una actriu es decideixi un bon dia a obrir un espai escènic, la Sala Artenbrut (1993-2005), que tantes oportunitats va donar a molta gent. O que, més tard (2002), junt amb Anna Güell, munti la companyia Q-Ars Teatre. Era el prototip de la

dona forta (un títol strindbergià que havia interpretat en els seus inicis teatrals), però alhora tendria, amiga dels amics, col·lega. Quan, en els darrers mesos, amb la malaltia fent estralls en el seu impressionable cervell, manteníem converses i recordàvem vells temps, m'imaginava els personatges que li havia vist interpretar o que junts havíem creat, com aquella dona oblidadissa d'*El telèfon* o l'espectre de la mare a *Peus descalços sota la lluna d'agost*. Fins al darrer moment no va deixar de pensar en l'escena. I quan ja havia assumit que no podria tornar a fer d'actriu, no deixava de pensar en quin espai creatiu (ajudant de direcció, escenògrafa...) li podia oferir encara aquesta professió. Que havia convertit, al capdavant, en la seva raó de ser i la seva vida.